

Sygn. akt: I C 645/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Beata Kaszczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko W. S.

o zapłatę

I. powództwo oddala w całości;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej;

III. nakazuje pobrać od powoda (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w K. kwotę 540 złotych (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. S. kwoty 5888,77 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za okres od dnia 12.04.2017r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. Podniósł, że pozwany zobowiązał się przez podpisanie weksla w dniu 07.03.2016r. do zapłaty w dniu 11.04.2017r. kwoty wskazanej w wekslu, tj. 6011,77 zł. W dniu 12.03.2017r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pozwany wpłacił kwotę 123,00 zł i zaprzestał spełniania dalszych roszczeń, przy czym podpisując kalendarz spłaty rat znał wysokość zobowiązania i terminy spłat. Jako podstawę żądania odsetek wskazał art. 481§2 k.c. oraz pkt 13.1 umowy pożyczki.

Pozwana W. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, że powództwo jest przedwczesne, ponadto zostało oparte na częściowo nieważnym stosunku prawnym, zawierającym klauzule niedozwolone względem konsumenta, tj. pozwanej. W ocenie pozwanej klauzulami niedozwolonymi zawartymi w zawartej przez nią umowie pożyczki są postanowienia zawarte w pkt. 1.2, 1.3, 1.7, 1.8, 2.1, 2.2, 2.5, 2.6, 3.2, 4.1, 4.5, 7.2, 7.5, 9.1, 13.2, 17.1, 19.3. W ocenie pozwanej koszt ubezpieczenia pożyczki, opłata przygotowawcza oraz osobne wynagrodzenie są również zapisami niezgodnymi z prawem w zakresie ochrony konsumentów oraz zasadami współżycia społecznego, gdyż poza odsetkami, które są faktycznym wynagrodzeniem pożyczkodawcy, powód w innych nazwach wymusza dodatkowe świadczenia na swoją rzecz. Powód udzielając pożyczki zobowiązał pozwaną do ubezpieczenia zobowiązania, co nie jest produktem bankowym, a zarazem warunkowało możliwość udzielenia pożyczki przez powoda. Usługa ta była zbędna a pozwana nie miała możliwości zapoznania się ze szczegółami dotyczącymi ubezpieczenia poza przepisami

zawartymi w umowie pożyczki. Ponadto przy powstaniu trudności ze spłatą powód nie poinformowała pozwanej o możliwości rezygnacji z ubezpieczenia pożyczki na poczet zobowiązania. Zawarte w umowie informacje o opłatach dodatkowych oraz kosztach windykacyjnych są de facto karami umownymi, których nie można stosować w umowach z konsumentem, a na ich podstawie bez zgody konsumenta została ustalona wartość zobowiązania pozwanej. Pozwana nie zgadza się z wartościami wymienionymi w wypowiedzeniu umowy.

Pozwana podniosła także, że weksel własny in blanco powierzony powodowi w związku z wadami prawnymi umowy został wadliwie wypełniony i nie może stanowić podstawy dochodzenia roszczeń w tym postępowaniu. Z deklaracji wekslowej wynika przy tym, że powód winien wezwać pozwaną do zapłaty przed wypełnieniem weksla, a nie do wykupu tegoż weksla, gdyż tylko wezwanie przed wypełnieniem weksla uprawniało go do jego wypełnienia. W ocenie pozwanej wypowiedzenie było niezasadne, niezgodne z charakterem stosunku prawnego łączącego strony. Pozwana zakwestionowała również wysokość żądania powoda, wskazując, iż wartość dokonanych przez nią spłat była wyższa niż uwzględniona przez powoda.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwana W. S. w dniu 07.03. (...) zawarła z (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie do zapłaty wynoszącej 5 904,00 zł. Kwota do zapłaty składała się z:

- pożyczki w kwocie 2000,00 zł,
- kosztów ubezpieczenia pożyczki w kwocie 3 078,00 zł,
- opłaty przygotowawczej w kwocie 426,00 zł,
- wynagrodzenia umownego w kwocie 400,00 zł.

Spłata pożyczki została rozłożona pozwanej na 48 rat miesięcznych w kwotach po 123,00 zł z terminem spłaty od 23.04.2016r. do 23.04.2020r. częścią umowy pożyczki było zawarcie przez pozwaną umowy ubezpieczenia na życie pożyczkodawców.

(d.: umowa pożyczki – k. 40 - 48)

Jako zabezpieczenie umowy pożyczki W. S. popisała weksel własny in blanco, zobowiązując się do zapłaty na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B.. Do weksla strony zawarły dnia 07.03.2016r. deklarację wekslową

(d.: weksel - k. 10, deklaracja wekslowa – k. 49)

W dniu 12.03.2017r. powód złożył pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 07.03.2016r. nr (...) z uwagi na nie płacenie zobowiązań zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat. Wypowiedzenie zastało dokonane z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. W oświadczeniu powód poinformował, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej został wypełniony wystawiony przez pozwaną weksel in blanco i w razie nie otrzymania zapłaty w ciągu wyznaczonego 30 dniowego terminu sprawa zostanie skierowana do rozpoznania przez Sąd. Dalej w oświadczeniu wskazał, że zadłużenie na dzień 12.03.2017r. wynosiło 6 011,77 zł, z tego 4 797,00 zł, kwota obliczona na podstawie pkt 11.2a) umowy – 34,81 zł, kwota obliczona na podstawie 11.2b) umowy – 959,40 zł i kwota obliczona na podstawie 11.2c) umowy – 210,00 zł, natomiast umowne odsetki obliczone na podstawie pkt 13.1 umowy wynoszą 10,56 zł.

(d.: wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 5, 53)

Do dnia wypowiedzenia umowy pożyczki powódka spłaciła 9 rat pożyczki w kwotach po 123,00 zł na łączną kwotę 1107,00 zł. Po dniu wypowiedzenia umowy pożyczki powódka dokonała jeszcze 8 spłat w kwotach po 123,00 zł na łączną kwotę 984,00 zł. Łącznie do dnia 21.11.2017r. dokonała na rzecz powoda spłaty na kwotę 2 091,00 zł. Po tej

dacie w trakcie postępowania pozwana dokonywała dalszych spłat miesięcznych do daty wyrokowania w kwotach po 123,00 zł miesięcznie.

(d.: opinia z zakresu księgowości biegłego W. L. – k. 91, bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Poza sporem był fakt zawarcia w dniu 07.03.2016r. umowy o pożyczkę gotówkową. Poza sporem był również fakt, że powód w wykonaniu w/w umowy przekazał pozwanej do dyspozycji środki pieniężne w kwocie 2.000,00 zł.

Roszczenie sformułowane w pozwie powód wywodzi z wystawionego przez pozwaną weksla in blanco. Weksel ten został wystawiony na zabezpieczenie zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki. Poza sporem jest przy tym w sprawie, że powód jest posiadaczem weksla i jednocześnie pierwszym wierzycielem, natomiast pozwana jest wystawcą weksla.

Nie ulega wątpliwości, iż weksel in blanco może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny i wręczony w związku z zawarciem umowy prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. Zobowiązanie wekslowe z takiego weksla ma samodzielny, abstrakcyjny charakter i jest niezależne od podstawy prawnej jego zaciągnięcia. Posiadaczowi weksla, który jest pierwszym wierzycielem (remitentem), przysługuje w stosunku do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksla, jednak może on tylko raz uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności i do niego należy wybór roszczenia. Wygaśnięcie stosunku podstawowego uniemożliwia dochodzenie wierzytelności wekslowej, a wygaśnięcie zobowiązania wekslowego, w sposób prowadzący do zaspokojenia wierzyciela, powoduje wygaśnięcie zabezpieczonej wekslem wierzytelności. Nie ma natomiast wpływu na stosunek podstawowy wygaśnięcie zobowiązania wekslowego bez zaspokojenia wierzyciela lub nieistnienie tego zobowiązania. W judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, iż w tym ujęciu można mówić o swego rodzaju priorytecie stosunku podstawowego wobec stosunku wynikającego z weksla (tak Sąd Najwyższy w uchwale połączonych izb Izby Cywilnej i Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., sygn. akt III PP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, oraz wyrokach z dnia: 14 marca 1997 r. sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124, 31 maja 2001 r., sygn. akt V CKN 264/00, niepubl., 6 października 2004 r., sygn. akt I CK 156/04, niepubl., 9 grudnia 2004 r., sygn. akt II CK 170/04, niepubl., 14 listopada 2006 r., sygn. akt II CSK 205/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 139). Wierzyciel, który dochodzi wierzytelności wekslowej, nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. W stosunku między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak osłabieniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne, wystawca może, w braku skutecznych zarzutów wekslowych, podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego (vide - wyrok SN z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 65/08, niepubl.). Ograniczenia w możliwości podnoszenia zarzutów w zakresie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla zostały zawarte w art. 10 Prawa wekslowego. Nie dotyczą one jednak wierzyciela, tj. pierwszego posiadacza weksla, ale dalszych posiadaczy weksla, która to sytuacja nie ma miejsca w sprawie.

Istotą wskazanego przepisu jest złagodzenie odpowiedzialności dłużników wekslowych przez umożliwienie im odwołania się w drodze wyjątku do stosunku osobistego łączącego wystawcę weksla i remitenta w drodze zarzutów dopuszczonych przez prawo wekslowe. Ze względu na ścisłe powiązanie weksla in blanco z porozumieniem stron w sprawie jego uzupełnienia pozwany w procesie wekslowym może się bronić zarzutami, że uzupełnienie weksla, stanowiącego podstawę powództwa, nastąpiło niezgodnie z udzielonym przez niego upoważnieniem. Zarzuty takie mogą być podnoszone bez żadnych ograniczeń, jeżeli powodem jest bezpośredni odbiorca weksla in blanco (tak SN w wyroku z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 100/13, niepubl., także w wyroku z 28.04.2016r., V CSK 518/15, (...)

Wobec powyższego Sąd obowiązany był zatem zarówno do oceny zgodności wypełnienia weksla z porozumieniem stron w tym zakresie, tj. deklaracją wekslową, jak też zarzuty dotyczące ważności stosunku podstawowego, tj. postanowień umowy pożyczki. Zważywszy, iż dalej idące są zarzuty odnoszące się do stosunku podstawowego, tj. ważności postanowień umowy pożyczki, Sąd w pierwszej kolejności dokonał ich oceny.

Zawarta przez strony sporu umowa pożyczki, według obowiązującego w dacie zawarcia tej umowy stanu prawnego, jest umową o kredyt konsumencki określoną w art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności (kredytodawca), udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci, a taką umową jest również umowa pożyczka spełniająca warunki z art. 720 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Umowa, będąca źródłem zgłoszonych w pozwie roszczeń, zawarta została w ramach standardowo stosowanych przez powodową spółkę formularzy oraz ogólnych warunków umownych, które pozwana zaakceptowała. Zapisy tej umowy, w świetle art. 385¹ k.c., stanowiącym o niedozwolonych klauzulach umownych, budzą wątpliwości. Powołany przepis stanowi, iż postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za niezgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 3 i 4).

Katalog niedozwolonych klauzul umownych został zawarty w art. 385³ k.c. Wymienione we wskazanym przepisie klauzule nie będą mogły być uznane za niedozwolone postanowienia umowne wówczas, gdy były przedmiotem indywidualnych uzgodnień lub dotyczyły jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron, bądź też gdy analiza treści umowy i wzorca oraz kontekstu sytuacyjnego wskazują, że postanowienia te nie naruszają równowagi kontraktowej.

Zgodnie z art. 720§1 k.c., przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych. Stopa tych odsetek, ustalana jest obecnie w odniesieniu do stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, co odzwierciedla aktualny układ stosunków gospodarczych oraz „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, nie pozwalając podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez pożyczkobiorcę z jego środków finansowych.

Umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Niedozwolonymi klauzulami umownymi,

w świetle art. 385¹ § 1 k.c., będą zatem te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. art. 483 § 1 k.c.).

Jak już wskazano strony w dniu 07.03.2016r. zawarły umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) co do kwoty 2.000 złotych. Była to kwota faktycznie przekazana pozwanej określona jako całkowita kwota pożyczki. Natomiast w umowie pożyczki jako kwotę udzielonej pożyczki wskazano 5 504,00 zł, po doliczeniu opłaty z tytułu umowy ubezpieczenia na życie w kwocie 3 078,00 zł i opłaty przygotowawczej w kwocie 426 złotych. Ponadto w umowie pożyczki naliczono wynagrodzenie umowne w kwocie 400 złotych.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że postanowienia umowy nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty składki z tytułu grupowego ubezpieczenia na życie w łącznej kwocie 3078,00 zł złotych i nakładające na niego obowiązek przystąpienia do tego ubezpieczenia, przy faktycznej kwocie pożyczki 2.000 złotych, stanowiły niedozwoloną klauzulę umowną. Nakładały one bowiem na pozwanego obowiązek spełnienia rażąco wysokiego świadczenia, nie służącego w rzeczywistości tym celom, jakie wskazywała druga strona umowy. Podkreślić przy tym należy, że koszt ubezpieczenia stanowił ponad 1,5 – krotność kwoty faktycznie przekazanej do dyspozycji pozwanej. Ewentualne świadczenia z umowy ubezpieczenia na życie, w szczególności ich wysokość, warunki ich wypłacenia i stany faktyczne rodzące obowiązek ich wypłaty, wskazują jednoznacznie, iż wysokość składki i jej zawarcie w umowie nie zostały skalkulowane w oparciu o rzeczywiste ryzyko ubezpieczyciela. Gdyby tak było, zawieranie tej umowy nie miałyby dla powoda ekonomicznego sensu. Musiałby on przekazać ubezpieczycielowi w chwili zawarcia pożyczki kwotę przekraczającą sumę pożyczki w chwili jej udzielenia, ponosząc przy tym całkowite ryzyko braku jej zwrotu przez pozwanego. Jak wynika z treści zawartej umowy, umowa ubezpieczenia nie była przy tym opcjonalna, lecz obowiązkowa. Ponadto biorąc pod uwagę kwotę pożyczki i czas jej trwania, umowa ubezpieczenia z takim wynagrodzeniem byłaby nieopłacalna, jej koszt byłby bowiem nieadekwatny do niwelowanego ryzyka.

W piśmiennictwie wskazuje się, że umowa ubezpieczenia grupowego jest często wykorzystywana w praktyce przez podmioty udzielające osobom fizycznym pożyczek lub kredytów w sposób zarobkowy jako dodatkowe narzędzie czerpania zysków w zawartej umowie (vide - T. C.: „Efektywność instrumentów prawnych ochrony kredytobiorcy-konsumenta w świetle orzecznictwa sądowego”).

W ocenie Sądu taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Wskazuje na to przekraczająca kwotę pożyczki kwota składki, niebazująca przy tym na przesłankach określających ryzyko związane z ubezpieczeniem na życie, takich jak wiek ubezpieczonego i jego stan zdrowia. Przede wszystkim należy zaś wskazać, iż gdyby rzeczywiście powód przekazywał całą składkę zakładowi ubezpieczeń, jak to wskazano w treści umowy i nie otrzymywałby z tego tytułu żadnych korzyści, zawarcie przez niego umowy ubezpieczenia i pożyczki nie miałyby ekonomicznego sensu, zwłaszcza w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie spłacił zobowiązania, powiększałoby bowiem jedynie w sposób znaczący stratę pożyczkodawcy.

Powyższą ocenę potwierdza także treść art. 385¹ pkt 7 k.c., stanowiący, iż niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które uzależniają zawarcie, treść lub wykonanie umowy od zawarcia innej umowy, niemającej bezpośredniego związku z umową zawierającą oceniane postanowienie. Jak wynika z okoliczności sprawy postanowienia umowy, łączącej strony, nie zostały uzgodnione indywidualnie, albowiem strona pozwana nie miała na treść umowy jakiegokolwiek wpływu. Wybór pozwanej w tym zakresie ograniczał się jedynie do zawarcia umowy w zaproponowanym jej kształcie albo jej nie zawierania. Dowodzi tego treść formularzy i wzoru umowy, którym powszechnie posługuje się powodowa spółka w kontaktach z klientami (notoria sądowe). Co do zasady umowa ubezpieczenia na życie nie ma bezpośredniego związku z umową pożyczki, a zważywszy, iż w rozpoznawanej sprawie brak jest powiązania kosztu ubezpieczenia z wysokością pożyczki oraz pozostałymi elementami ryzyka ubezpieczeniowego jak wiek i zdrowie ubezpieczonego, należy przyjąć, iż jedyną funkcją wskazanej umowy jest dodatkowy zysk pożyczkodawcy. Powódka nie mogła przy tym obciążyć pozwanej kosztami obsługi umowy

świadczonej na rzecz ubezpieczyciela, a na obowiązki pożyczkobiorcy jako konsumenta nie może wpływać treść stosunku prawnego pożyczkodawcy z ubezpieczycielem.

Za niedozwolone postanowienie umowne należy także uznać postanowienia punktu 11.2 punkt b umowy, które przewidywały możliwość obciążenia pozwanej „kwotą do 20% z pozostałej do zapłaty kwoty pożyczki tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty tej windykacji” zawarta w punkcie 11.2.b warunków pożyczki. stosownie do tego postanowienia powód obciążył pozwaną kwotą 959,40 złotych. Nie wskazał przy tym sposobu naliczenia tej opłaty. Jej ujęcie, odnosi się do rzeczywistych kosztów windykacji jedynie teoretycznie, a realnie bazuje jedynie na kwocie zaległości w spłacie pożyczki. W tych okolicznościach, należy uznać wskazane postanowienie za niedozwolone postanowienie umowne. Pozwana nie miała bowiem wpływu na treść tego zapisu. Natomiast narusza on rażąco jej interes jak konsumenta. Tym bardziej, że powód nie wykazał przy tym żadnego powiązania wysokości tej kwoty z rzeczywiście poniesionymi kosztami windykacji, a w istocie nie wykazał poniesienia żadnych kosztów windykacji.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, iż zawarta przez strony umowa zawierała niedozwolone klauzule umowne, dotyczące kosztów ubezpieczenia oraz opłat związanych z nieterminową spłatą, odstąpieniem od umowy i obsługą zadłużenia przeterminowanego, które zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., nie wiązały pozwanej i nie była on zobowiązana do zapłaty wynikających z nich należności.

W tych okolicznościach należało zatem uznać, że weksel nie został wypełniony prawidłowo.

Mając na uwadze, że pozwana dokonywała dalszych spłat po dacie wypowiedzenia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego celem ustalenia wysokości dokonanej spłaty i sposobu jej rozliczenia przez powoda (opinia biegłego W. L. – k. 91-97). Opinia biegłego została sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy fachowej, przez biegłego odpowiedniej specjalności, nie zawiera błędów rachunkowych ani logicznych i w pełni odpowiada na pytania Sądu. Nie była przy tym kwestionowana przez żadną ze stron. Mając to na uwadze Sąd podzielił jej wnioski w całości.

Ze wskazanej opinii wynika, że pozwana do końca listopada 2017r. (tj. skierowania sprawy do biegłego) spłaciła na rzecz powoda kwotę 2 091,00 zł. Jednocześnie z okoliczności sprawy wynika, że pozwana dokonywała dalszych comiesięcznych spłat na rzecz powoda w wysokości wynikającej z harmonogramu spłat, tj. 123 zł miesięcznie. Stąd na datę wyrokowania cała należność z tytułu udzielonej przez powoda pożyczki wraz z wynagrodzeniem została przez pozwaną spłacona w zakresie w jakim była zobowiązana do jej spłaty w świetle wskazań art. 385¹§1 k.c. Wobec zaspokojenia wierzytelności ze stosunku podstawowego nastąpiło także wygaśnięcie zobowiązania wekslowego.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.

Pozwana w toku postępowania złożyła oświadczenie, iż w przypadku oddalenia powództwa nie żąda obciążenia powoda kosztami procesu na swoją rzecz. Stąd mając na uwadze art. 108 k.p.c., sąd orzekł o nieobciążaniu powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej.

O kosztach sądowych powstałych wskutek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 300) w zw. z art. 98§1 k.p.c.